

Odbor za građanske slobode, pravosuđe i unutarnje poslove

2015/2340(INI)

27.5.2016

MIŠLJENJE

Odbora za građanske slobode, pravosuđe i unutarnje poslove

upućeno Odboru za vanjske poslove

o borbi protiv trgovine ljudima u vanjskim odnosima EU-a
(2015/2340(INI))

Izvjestitelj za mišljenje(*): Bodil Valero

(*) Pridruženi odbor – članak 54. Poslovnika

PA_NonLeg

PRIJEDLOZI

Odbor za građanske slobode, pravosuđe i unutarnje poslove poziva Odbor za vanjske poslove da kao nadležni odbor u prijedlog rezolucije koji će usvojiti uvrsti sljedeće prijedloge:

- uzimajući u obzir Ženevsku konvenciju o statusu izbjeglica iz 1951.,
 - A. budući da tokovi nezakonite migracije povećavaju opasnost od trgovine ljudima jer su neregularni migranti zbog svoje izloženosti riziku i neregistrirane prisutnosti osobito ugroženi; budući da velik udio tih migranata koji pristižu u Europu čine maloljetne osobe, koje su ciljna skupina za mreže trgovine ljudima; budući da se prema Europolu 10 000 maloljetnih osoba već smatra nestalima;
 - B. budući da prema Europolu širenje pristupa internetu diljem svijeta omogućuje veći procvat trgovine ljudima u internetskom okružju; budući da se time potiču novi oblici vrbovanja i iskorištavanja žrtava;
 - C. budući da postoji veza između trgovine migrantima i trgovine ljudima; budući da se mreže trgovine ljudima, među ostalim, oslanjaju na internet kako bi potencijalnim migrantima nudile svoje usluge;
 - D. budući da je suradnja između država članica, Europolu i zemalja podrijetla i tranzita žrtava trgovine ljudima ključan alat za borbu protiv mreža trgovine ljudima;
 - E. budući da je u trogodišnjem razdoblju od 2010. do 2012. godine 69 % registriranih žrtava trgovine ljudima prodano u svrhu seksualnog iskorištavanja, 19 % radi prisilnog rada, a 12 % za ostale oblike iskorištavanja kao što su odstranjivanje organa ili kriminalne aktivnosti; budući da je među registriranim žrtvama trgovine ljudima u tom razdoblju bilo 67 % žena, 17 % muškaraca, 13% djevojčica i djevojaka i 3 % dječaka; budući da se različitim oblicima trgovine ljudima mora pristupiti posebnim i prilagođenim političkim mjerama;
1. poziva države članice da bez odgode provedu Direktivu 2011/36/EU, kao i sve mjerodavne pravne okvire u vezi s trgovinom ljudima; potiče Komisiju da poduzme pravne korake protiv država članica koje ne uspiju provesti tu direktivu te da što prije objavi izvješće o provedbi koje je trebalo biti objavljeno u travnju 2015.;
 2. naglašava da je trgovina ljudima moderna vrsta ropstva i težak zločin koji čini jedan od najgorih oblika kršenja ljudskih prava te je neprihvatljiv u društvima utemeljenima na poštovanju ljudskih prava, uključujući rodnu jednakost; štoviše, smatra da problemu trgovine ljudima treba pristupiti na sveobuhvatan način, ne fokusirajući se samo na seksualno iskorištavanje, već i na prisilni rad, trgovinu organima, prisilno prosjačenje, prisilne brakove, djecu vojnike i trgovinu novorođenom djecom;
 3. ustraje na potrebi za time da EU unaprijedi policijsku i pravosudnu suradnju između država članica i s trećim zemljama, osobito sa zemljama podrijetla i tranzita žrtava trgovine ljudima, u okviru prevencije, istraga i kaznenog progona odgovornih za trgovanje ljudima, a posebno u sklopu Europolu i Eurojusta, uključujući razmjenu informacija, posebno u pogledu poznatih ruta za trgovinu ljudima, kao i sudjelovanje u zajedničkim

istražnim timovima i u borbi protiv vrbovanja osoba preko interneta i drugim digitalnim kanalima u svrhu trgovine ljudima; naglašava važnost sustavne razmjene podataka između država članica i važnost njihova unosa u baze Europol, Focal Point Phoenix i Focal Point Twins; potiče veću suradnju između Europol i Interpol u borbi protiv trgovine ljudima i podsjeća da pri razmjeni podataka između država članica i s trećim državama treba u potpunosti poštovati standarde EU-a o zaštiti podataka; poziva države članice da prikupe više usporedivih podataka o borbi protiv trgovine ljudima te da poboljšaju međusobnu razmjenu podataka te razmjenu podataka s trećim zemljama;

4. poziva Europsku uniju i države članice da osiguraju potrebno osoblje i sredstva za pravosudne i policijske agencije kako bi također mogle primati informacije od obitelji žrtava ili iz drugih izvora, razmjenjivati te informacije s relevantnim europskim i nacionalnim tijelima, pravilno postupati s njima te ih pravilno analizirati;
5. ističe da jasna veza između prostitucije i trgovine ljudima u seksualne svrhe iziskuje mjere kojima će se stati na kraj potražnji za prostitucijom;
6. snažno potiče Komisiju i države članice da zajamče da se policijskim i pravosudnim djelatnicima, pa i onima u agencijama kao što su Frontex, Europol i Europski potporni ured za azil, kao i drugim službenicima koji bi mogli doći u kontakt sa žrtvama ili potencijalnim žrtvama trgovine ljudima, pruži odgovarajuće osposobljavanje kako bi mogli raditi na slučajevima trgovine ljudima, uz integriranu međusektorsku perspektivu te s naglaskom na posebnim potrebama žena, djece i drugih ugroženih skupina žrtava kao što su Romi i izbjeglice i na pitanju kako potaknuti žrtve trgovine ljudima i druge osobe na prijavljivanje trgovaca ljudima i pritom im pružiti odgovarajuću zaštitu;
7. smatra da je žrtve trgovine ljudima iz trećih zemalja nužno otkriti u najranijoj mogućoj fazi nakon njihova ulaska u mrežu te da stoga treba poduzeti veće napore na granicama kako bi se žrtve otkrile pri ulasku u EU; poziva države članice da surađuju s trećim zemljama u unaprjeđenju postojećih smjernica za pomoć pri identifikaciji žrtava trgovine ljudima, čime se može pomoći konzularnim i pograničnim službama u obavljanju tog zadatka, a u tom pogledu ističe važnost razmjene najboljih praksi, osobito u pogledu provođenja razgovora na granicama; također ističe nužnost toga da granična i obalna straža imaju pristup bazama podataka Europol;
8. poziva Europsku službu za vanjsko djelovanje (ESVD) da s trećim zemljama razmjenjuje najbolje prakse, u prvom redu o osposobljavanju policijskih tijela i humanitarnih radnika o tome kako najbolje pristupiti žrtvama, a u drugom redu o primjeni načela pojedinačne procjene žrtava radi utvrđivanja njihovih specifičnih potreba, pomoći i zaštite;
9. poziva EU i tijela kaznenog progona država članica da poboljšaju svoje kapacitete u pogledu financijskih istraga i pokretanja kaznenih postupaka protiv pojedinaca i kriminalnih mreža koje zarađuju na trgovini ljudima i da im ključna strategija pritom bude praćenje traga novca; naglašava potrebu da se riješi problem dobiti od trgovine ljudima i također naglašava da se ta dobit može koristiti za financiranje drugih oblika teških kriminalnih aktivnosti kao što su terorizam, krijumčarenje droge i oružja te pranje novca; naglašava da se financijsko-obavještajne jedinice država članica trebaju više angažirati u borbi protiv trgovine ljudima i surađivati u tu svrhu boljom razmjenom informacija i najboljih praksi; u tom kontekstu smatra da bi države članice trebale ojačati suradnju u zamrzavanju i pljenidbi imovine pojedinaca uključenih u trgovinu ljudima jer bi to mogao

biti djelotvoran način da se trgovina ljudima iz djelatnosti niskog rizika i visokog profita preobrazi u djelatnost visokog rizika i niskog profita;

10. traži od Europske komisije, Europskog vijeća i ESVD-a da u pregovorima s trećim zemljama o međunarodnim sporazumima, sporazumima o ponovnom prihvatu i sporazumima o suradnji stave naglasak na potrebu da se treće zemlje djelotvorno bore protiv trgovine ljudima, da povećaju broj slučajeva kaznenog progona počinitelja i da poboljšaju zaštitu žrtava;
11. poziva Komisiju da ocijeni nužnost eventualne revizije mandata budućeg Ureda europskog javnog tužitelja kako bi se, kada se taj ured uspostavi, borba protiv trgovine ljudima uvrstila u njegove zadaće;
12. poziva države članice da kaznenim djelom proglase svjesno korištenje uslugama žrtava trgovine ljudima, među ostalim i žrtava trgovine ljudima u svrhu prostitucije, iskorištavanje prostitucije drugih osoba ili drugih oblika seksualnog iskorištavanja, prisilni rad ili usluge, uključujući prosjačenje, ropstvo ili radnje slične ropstvu, služenje ili iskorištavanje kriminalnih aktivnosti ili odstranjivanje organa;
13. podsjeća na to da su krijumčarenje migranata i trgovina ljudima različite pojave, a glavna je razlika u tome da migranti pristaju na krijumčarenje, koje završava njihovim dolaskom na odredište, dok se žrtve trgovine ljudima iskorištava prisilom, obmanom i zlostavljanjem, bez ikakve mogućnosti pristanka; naglašava da može doći do kombinacije tih dviju pojava jer postoji opasnost da bi zločinačke skupine koje se bave krijumčarenjem izbjeglica i drugih migranata u EU mogle prisiliti te osobe na iskorištavanje kao žrtve trgovine ljudima, posebice maloljetne osobe bez pratnje i žene koje putuju same; snažno potiče nadležne vlasti u državama članicama da obrate pozornost na tu podudarnost u okviru svojih policijskih aktivnosti, aktivnosti kaznenog progona te pravosudne suradnje;
14. smatra da u situaciji u kojoj je državljanin treće zemlje odveden iz svoje zemlje i doveden u EU (ili kada je državljanin EU-a odveden u drugu državu članicu) u svrhu prostitucije, bilo kojeg drugog oblika seksualnog iskorištavanja ili prisilnog rada ne može postojati valjan pristanak;
15. naglašava važnost uzajamnog priznavanja, utvrđenog u članku 82. stavku 1. Ugovora o funkcioniranju Europske unije; poziva Komisiju, države članice i agencije EU-a da ojačaju status žrtava trgovine ljudima potpunim međusobnim priznavanjem pravosudnih i upravnih odluka, pa i onih povezanih s mjerama zaštite za žrtve trgovanja ljudima, što znači da status žrtve nakon priznavanja u jednoj državi članici mora biti primjenjiv u cijeloj Europskoj uniji i da stoga žrtvama (ili udruženjima koja ih zastupaju) treba pružiti pomoć i potporu u slučaju nepriznavanja njihova statusa kada putuju unutar Unije;
16. smatra da bi status izbjeglice, tražitelja azila, nositelja humanitarne vize ili osobe kojoj je potrebna međunarodna zaštita trebao biti faktor izloženosti riziku kada je riječ o žrtvama trgovine ljudima; poziva države članice da se pobrinu za suradnju tijela za kazneni progon i tijela za azil kako bi se žrtvama trgovine ljudima kojima je potrebna međunarodna zaštita pomoglo pri podnošenju zahtjeva za zaštitu; ponovno naglašava da mjere protiv trgovine ljudima ne bi smjele negativno utjecati na prava žrtava trgovine ljudima, migranata, izbjeglica i osoba kojima je potrebna međunarodna zaštita;

17. upozorava na zabrinjavajuću pojavu administrativnog pritvaranja, koje neke države članice sustavno zloupotrebljavaju, iako bi tome trebalo pribjegavati samo u krajnjem slučaju; naglašava da pritvaranje često dovodi do kršenja temeljnih prava migranata i tražitelja azila; poziva države članice da smjesta stanu na kraj pritvaranju žrtava trgovine ljudima i djece; zahtijeva više transparentnosti u pogledu trenutnog stanja u pritvornim centrima (osiguranjem boljeg pristupa civilnom društvu, novinarima i parlamentarcima); poziva države članice da na kvalitetniji i sustavniji način iskoriste postojeće alternative pritvaranju, uzimajući u obzir potrebe ranjivih skupina kao što su žrtve trgovine ljudima;
18. poziva države članice da u potpunosti i propisno primjenjuju članak 8. Direktive 2011/36/EU; podsjeća na to da se žrtve trgovine ljudima ne bi smjele kriminalizirati i snositi odgovornost za kriminalne aktivnosti u kojima su bile prisiljene sudjelovati, posebno kada je riječ o prostituciji, bilo kojem drugom obliku seksualnog iskorištavanja ili prisilnog rada;
19. naglašava da su osobe kojima se trguje žrtve zločina te da bi im se trebala pružiti zaštita i dati dozvola boravka, neovisno o tome jesu li voljne surađivati s pravosudnim i policijskim tijelima; smatra da je od presudne važnosti da se, nakon izrade iscrpne procjene rizika izvedivosti povratka žrtve trgovine ljudima, uzimajući u obzir žrtvinu ocjenu situacije, onim žrtvama i njihovim obiteljima kojima po povratku u zemlju podrijetla sigurnost nije zajamčena odobri dozvola boravka; u tom pogledu podsjeća na to da svaki slučaj povratka uvijek mora biti usklađen s načelom *non-refoulement* (zabrana prisilnog udaljenja ili vraćanja), u skladu s obvezom država članica prema međunarodnom pravu; poziva Komisiju da revidira Direktivu Vijeća 2004/81/EZ o dozvoli boravka izdanoj državljanima trećih zemalja koji su žrtve trgovine ljudima; ističe da bi ta revizija trebala također obuhvatiti odredbe o dozvolama boravka, čak i u slučaju nesuradnje s nadležnim tijelima, te trajanje razdoblja prilagodbe usklađeno na razini EU-a;
20. ističe da žrtve, osobito one iz trećih zemalja, često ne razumiju kulturu ni jezik zemlje u koju su stigle kao žrtve trgovine ljudima; naglašava da zbog toga pate od dodatnog psihičkog stresa i frustracije;
21. smatra da je uloga žrtava trgovine ljudima kao svjedoka ključna za razbijanje mreža trgovine ljudima te kazneni progon i osudu počinitelja; ističe potrebu da se osigura stvarna zaštita žrtava tako da mogu svjedočiti bez opasnosti; u tom pogledu potiče tijela kaznenog progona država članica da se koriste dostupnim tehnološkim rješenjima kako bi se žrtvama omogućilo da svjedoče sa sigurnih lokacija;
22. napominje da, prema Međunarodnoj organizaciji za migracije, povratak migranata i izbjeglica sa sobom nosi inherentne sigurnosne rizike koji podrazumijevaju opasnost od ponovnog postajanja žrtvom trgovine ljudima i koje treba prepoznati, procijeniti i ublažiti jer su migranti koji su žrtve trgovine ljudima često u još većoj opasnosti od izrabljivača nakon što uspiju pobjeći te nakon interakcije s policijskim i pravosudnim službenicima ili svjedočenja na sudu¹;
23. poziva države članice da se pobrinu za to da žrtve trgovine ljudima i članovi njihovih obitelji imaju pristup besplatnoj pravnoj pomoći i savjetovanju, među ostalim u kaznenim

¹ Vidi 23. str. godišnjeg izvješća o radu Međunarodne organizacije za migracije o borbi protiv trgovine ljudima i pomoći ugroženim migrantima (2011.).

i građanskim postupcima i migrantskim procedurama; ističe postojanje potrebe za specijalnim i ciljanim pristupom trgovini ljudima i zaštitom skupina u osjetljivim situacijama, kao što su izbjeglice, osobe s invaliditetom, Romi i djeca, pa i maloljetne osobe iz trećih zemalja bez pratnje;

24. podsjeća na to da trgovina djecom često dovodi do slučajeva seksualnog zlostavljanja, prostitucije, prisilnog rada ili odstranjivanja organa i trgovine organima te naglašava da se u slučaju djeteta žrtve trgovine ljudima nikakav pristanak na rad ili pružanje usluga ne može smatrati valjanim; izražava zabrinutost zbog procjene Europol iz siječnja 2016. da je najmanje 10 000 izbjegle djece bez pratnje nestalo nakon dolaska u EU; žali zbog činjenice da policijski i pravosudni službenici često tretiraju ugroženu djecu kao prijestupnike ili neregularne migrante te da ne primjenjuju sustavan pristup kako bi otkrili znakove trgovine ljudima i identificirali žrtve;
25. smatra da je, u pogledu maloljetnih osoba bez pratnje, od presudne važnosti da se postigne kvalitetnija i proaktivnija identifikacija djece žrtava trgovine ljudima, osobito na graničnim prijelazima i u prihvatnim centrima, kao i jača multidisciplinarna suradnja kako bi se zajamčila stvarna zaštita najboljih interesa djeteta; smatra da je potrebno ojačati sustave skrbništva u državama članicama EU-a kako bi se spriječilo da djeca bez pratnje i djeca odvojena od obitelji padnu u ruke organizacija za organiziranu trgovinu ljudima;
26. podsjeća da, u skladu s Direktivom 2011/36/EU, „države članice poduzimaju potrebne mjere s ciljem pronalaženja trajnog rješenja na temelju pojedinačne ocjene najboljih interesa djeteta”; smatra da trajno rješenje može podrazumijevati integraciju djeteta u zajednicu njegovih domaćina ili olakšavanje spajanja obitelji kako bi se djetetu omogućilo da se pridruži svojoj obitelji u drugoj državi članici;
27. potiče države članice da ojačaju zaštitu i prava žrtava trgovine ljudima prije, tijekom i nakon kaznenog postupka; preporučuje da države članice prilikom obavljanja procjene rizika u svrhu pružanja odgovarajuće zaštite žrtvama također uzmu u obzir faktore izloženosti riziku, kao što su rod, trudnoća, zdravstveno stanje, invaliditet, seksualna orijentacija, dob te status žrtve kao izbjeglice, tražitelja azila ili osobe kojoj je potrebna međunarodna zaštita; poziva države članice da ojačaju svoje politike spajanja obitelji za žrtve trgovine ljudima, osobito kada je to potrebno zbog njihove zaštite;
28. podsjeća na to da Komisija prije sklapanja sporazuma o liberalizaciji viznog režima procjenjuje rizike koje predstavlja treća zemlja, osobito u pogledu nezakonite imigracije; naglašava da se mreže trgovine ljudima mogu koristiti i zakonitim migracijskim kanalima; stoga traži od Komisije da u popis kriterija koje treba zadovoljiti prije sklapanja svakog sporazuma o liberalizaciji viznog režima uvrsti kriterij djelotvorne suradnje relevantnih trećih zemalja u vezi s trgovinom ljudima;
29. napominje da je Uniji potreban obvezujući i obvezan zakonodavni pristup preseljenju, kao što je navedeno u Migracijskom programu Komisije; ističe da se humanitarni prihvat može upotrebljavati kao dopuna postupku preseljenja u cilju pružanja hitne zaštite najugroženijim osobama, često na privremenoj osnovi, primjerice maloljetnim osobama bez pratnje, izbjeglicama s invaliditetom ili osobama kojima je potrebna hitna medicinska evakuacija;
30. smatra da države članice trebaju razviti sustave zaštite i pomoći žrtvama kako bi im se

pomoglo da se spase od iskorištavanja, ponajprije pružanjem odgovarajućeg smještaja, što ne bi smjelo ovisiti o boravišnom statusu žrtve, ali i pružanjem savjetovanja i informacija, socijalne, obrazovne i stručne potpore, programa reintegracije te terapijske i psihološke pomoći, u suradnji sa socijalnim i obrazovnim akterima;

31. poziva države članice da obrate posebnu pozornost na ugrožene skupine izložene prisilnom prosjačenju, kao što su Romi, te da to razmotre imajući na umu nacionalni kontekst strategija za integraciju Roma;
32. naglašava da djecu i osobe s invaliditetom treba smatrati osobito ugroženim žrtvama trgovine ljudima; ističe da bi s jedne strane u žrtava trgovine ljudima moglo doći do pojave invaliditeta zbog zlostavljanja koje je nad njima počinio trgovac ljudima, dok bi osobe s invaliditetom s druge strane mogle postati mete trgovaca ljudima zbog svoje ranjivosti;
33. priznaje važnost i ulogu informacijskih i komunikacijskih tehnologija u trgovini ljudima te uviđa da se tehnologija može koristiti za lakše vrbovanje i iskorištavanje žrtava, ali i kao sredstvo za sprječavanje trgovine ljudima; smatra da bi se više istraživanja trebalo usredotočiti na ulogu informacijskih i komunikacijskih tehnologija u odnosu prema trgovini ljudima;
34. poziva Komisiju da ocijeni uporabu interneta u kontekstu trgovine ljudima, posebno u pogledu seksualnog iskorištavanja na internetu; traži da Europol pojača borbu protiv trgovine ljudima preko interneta u okviru jedinice EU-a za rad u vezi s prijavljenim internetskim sadržajima (IRU) u svrhu otkrivanja, izvješćivanja i uklanjanja internetskih materijala o trgovini ljudima;
35. traži od Komisije da prilagodi svoju suradnju s trećim zemljama kako bi se povelu računa o novoj situaciji nastaloj zbog razvoja trgovine ljudima preko interneta; poziva Komisiju i Europol da razmotre mogućnosti suradnje između europskih tijela za borbu protiv kiberkriminala (posebice u okviru Europola) i istovjetnih tijela trećih zemalja; traži od Komisije da također razmotri sve korisne načine suradnje s pružateljima internetskih usluga radi otkrivanja i suzbijanja internetskih sadržaja povezanih s trgovinom ljudima; traži od Komisije da redovito obavještava Parlament;
36. poziva EU i države članice da im borba protiv trgovine ljudima, koja predstavlja ozbiljno kršenje ljudskih prava, i dalje bude prioritet u vanjskim odnosima i dijalogu s trećim zemljama;
37. ističe potrebu da se u vanjskim odnosima EU-a promiče puna ratifikacija i primjena Konvencije Vijeća Europe o suzbijanju trgovanja ljudima;
38. naglašava da se prisilni brak može smatrati oblikom trgovine ljudima ako ima obilježja iskorištavanja žrtve i poziva sve države članice da tu odrednicu uvrste u svoju definiciju trgovine ljudima; naglašava da iskorištavanje može biti seksualne naravi (bračno silovanje, prisilna prostitucija i pornografija) ili ekonomske (prisilno obavljanje kućanskih poslova i prisilno prosjačenje) i da prisilni brak može biti krajnji cilj trgovine ljudima (prodaja žrtve radi stupanja u brak ili sklapanja prinudnog braka); podsjeća na potencijalnu transnacionalnu narav prisilnih brakova; stoga poziva države članice da se pobrinu za odgovarajuće osposobljavanje nacionalnih tijela zaduženih za migracije o

problemu prisilnih brakova u kontekstu trgovine ljudima; poziva Komisiju da također pojača razmjenu najboljih praksi u tom pogledu;

39. primjećuje da se pojavio novi oblik trgovine ljudima koji podrazumijeva trgovinu osobama radi traženja otkupnine uz primjenu praksi teškog mučenja; napominje da taj novi oblik komodifikacije ljudskih bića obilježavaju iznude, premlaćivanja i silovanja kao način da se od obitelji i rođaka koji borave unutar i izvan EU-a iznudi plaćanje dugova;
40. poziva EU i njegove države članice da priznaju trgovinu ljudima radi traženja otkupnine uz primjenu mučenja kao oblik trgovine ljudima; smatra da izrazito traumatiziranim preživjelim osobama treba priznati status žrtava jednog oblika trgovine ljudima koji se može kazneno procesuirati te da im treba pružiti zaštitu, skrb i potporu¹;
41. smatra da bi sigurni i zakoniti putovi ulaska u EU doprinijeli smanjenju izloženosti riziku i trgovine ljudima;
42. podsjeća da bi, u skladu s Direktivom 2011/36/EU, države članice trebale poticati organizacije civilnog društva i blisko surađivati s njima, posebno u okviru inicijativa za izradu politika, u kampanjama za informiranje i podizanje razine osviještenosti, istraživačkim i obrazovnim programima te u okviru osposobljavanja, kao i u okviru praćenja i ocjenjivanja utjecaja mjera za suzbijanje trgovine ljudima; nadalje, naglašava da bi nevladine organizacije također trebale pomoći pri ranom identificiranju žrtava te pružanju pomoći i potpore žrtvama; inzistira na tome da države članice zajamče zaštitu nevladinih organizacija od odmazdi, prijetnji i zastrašivanja, a posebice da ih kazneno ne progone kada pružaju pomoć žrtvama trgovine ljudima koje se nalaze u neregularnom položaju;
43. poziva Komisiju i države članice da poduzmu ciljne i odgovarajuće preventivne mjere, kao što su obrazovanje i osposobljavanje te kampanje za podizanje razine osviještenosti i istraživački programi, čiji je cilj smanjenje rizika od postajanja žrtvom trgovine ljudima; poziva države članice da educiraju svoje građane o trgovini ljudima i identifikaciji žrtava preko kampanja za informiranje, pa i podizanjem razine osviještenosti o utjecaju i posljedicama seks-turizma i iskorištavanja mnogih žena i djece u osjetljivom položaju koji služe industriji seks-turizma upuštajući se u seksualne odnose kako bi preživjeli;
44. pohvaljuje rad Europolu, osobito u okviru baze Focal Point Twins, na otkrivanju ljudi koji putuju u treće zemlje s namjerom da zlostavljaju djecu; poziva države članice da surađuju s Europolom omogućavanjem sustavne i brze razmjene podataka;
45. preporučuje međunarodnoj zajednici da posebnu pozornost obrati na pitanje trgovine ljudima u kriznim situacijama, kao što su prirodne katastrofe i oružani sukobi, te u zemljama u kojima je prisutno teško kršenje ljudskih prava i u kojima ljudi nemaju drugog izbora osim da napuste zemlju, ne bi li se smanjila izloženost žrtava trgovcima ljudima i drugim zločinačkim mrežama;
46. poziva države članice da uspostave bolje sustave za praćenje aktivnosti privatnih agencija za zapošljavanje preko kojih građani trećih zemalja dolaze na rad u EU;

¹ Taj je novi oblik trgovine ljudima već spomenut u Rezoluciji Parlamenta od 10. ožujka 2016. o stanju u Eritreji.

47. poziva EU i države članice da surađuju s privatnim sektorom i svim relevantnim dionicima radi sprečavanja trgovine ljudima uzduž opskrbnog lanca, posebno uzimajući u obzir slučajeve dječjeg rada; naglašava potrebu da se u tom pogledu bez odgađanja i u cijelosti uspostavi Europska poslovna koalicija za borbu protiv trgovine ljudima, kao što je navedeno u Strategiji EU-a za iskorjenjivanje trgovine ljudima za razdoblje 2012. – 2016.

REZULTAT KONAČNOG GLASOVANJA U ODBORU KOJI DAJE MIŠLJENJE

Datum usvajanja	28.04.2016
Rezultat konačnog glasanja	+: 46 -: 0 0: 5
Zastupnici nazočni na konačnom glasanju	Martina Anderson, Malin Björk, Michał Boni, Ignazio Corrao, Agustín Díaz de Mera García Consuegra, Laura Ferrara, Monika Flašíková Beňová, Lorenzo Fontana, Ana Gomes, Nathalie Griesbeck, Sylvie Guillaume, Jussi Halla-aho, Monika Hohlmeier, Filiz Hyusmenova, Iliana Iotova, Eva Joly, Sylvia-Yvonne Kaufmann, Barbara Kudrycka, Marju Lauristin, Monica Macovei, Roberta Metsola, Claude Moraes, József Nagy, Soraya Post, Judith Sargentini, Birgit Sippel, Branislav Škripek, Traian Ungureanu, Bodil Valero, Marie-Christine Vergiat, Beatrix von Storch, Tomáš Zdechovský
Zamjenici nazočni na konačnom glasanju	Hugues Bayet, Carlos Coelho, Anna Maria Corazza Bildt, Iratxe García Pérez, Anna Hedh, Marek Jurek, Ska Keller, Miltiadis Kyrkos, Gilles Lebreton, Jeroen Lenaers, Angelika Mlinar, Morten Helveg Petersen, Salvatore Domenico Pogliese, Barbara Spinelli, Axel Voss
Zamjenici nazočni na konačnom glasanju prema čl. 200. st. 2.	Beatriz Becerra Basterrechea, Eugen Freund, Jean-François Jalkh, Peter Lundgren